

Les noves cançons de Manel

Guia d'audició del quart disc de Manel, 'Jo competeixo'

Avui surt a la venda el quart disc de **Manel**, *Jo competeixo* (Warner, 2016). Enregistrat als Estats Units amb el productor **Jake Aron**, els barcelonins hi juguen amb sonoritats electròniques. Les periodistes Andrea Romanos i Sandra Tello ja han escoltat el disc i en presenten cadascuna de les cançons en aquesta nota.

Manel. Foto: Noemí Elías

"Les cosines": Un inici instrumental d'intenstat creixent al llarg d'un minut dona la benvinguda de *Jo competeixo* i presenta la nova sonoritat de l'àlbum. Qui avisa no és traïdor, que diu la dita. Les bases electròniques són l'emblema del nou àlbum, que en aquesta cançó sonen estripades i elèctriques. També s'hi incorporen segones veus agudes que reprenen a "Arriba l'alba de Sant Petersburg". Un retrat sonor d'un vespre de juliol i la visita de les cosines. Sopar, ball, un gorg i la nocturnitat.

"Cançó del dubte": L'amor més quotidià és un sense fi d'inspiració. Aquesta cançó parla del procés d'una relació d'amistat molt estreta, quan un dels dos vol fer un pas endavant en el que s'anomena la *friendzone* i l'altre no ho té clar. 'Desgraciats si sabeu el gust que fan els petons que fem dubtant?', diu la cançó. No hi ha l'acompanyament orquestral de *10 milles per veure una bona armadura* (Warner, 2011), però hi introdueixen uns arranjaments de vent metall i la música recorda "Blowin' in the Wind" de **Bob Dylan**.

"Arriba l'alba a Sant Petersburg": L'inici d'aquest tema podria oficialitzar una missa a la Muntanya Sagrada amb l'Escolania de Montserrat, amb unes veus celestials que recuperen a "L'espectre de Maria Antonieta". Una història desdibuixada i reflexiva de temps pausat que s'entrellaça amb escenes quotidianes i petits detalls que **Manel** engrandeixen. Podria ser perfectament una cançó del segon disc, propera a "La bola de cristall", "Flor groga" o "Críticarem les noves modes de pentinats".

"La serotonina": Si van jugar amb els patrons tradicionals a "Corrandes de la parella estable" i amb el vaivé mariner a l'havanera "Deixa-la Toni", ara s'endinsen en la moda dels ritmes llatins més populars: el *reggaeton*. Ja ho havia fet en el seu moment **Joan Miquel Oliver**, del qual citen un vers d'"Alegria" d'**Antònia Font**: 'les velles se xapen de riure'. Lluny de les lletres sexistes, **Manel** només pren la base electrònica del gènere, i fent una clara referència a "La bilirrubina" de **Juan Luis Guerra**, als barcelonins els puja "La serotonina", l'hormona de l'humor.

"Temptacions de Collserola": És una cançó ambiental, plàcida i senzilla, força despullada. Una melodia naïf que envolta superstició i llegendes al voltant de Collserola. Extranatural i extrasensorial, amb un coixí més intens en el pla musical a la recerca del fantasma. De regal, una reflexió poètica com a colofó final.

"M'hi vaig llençar": Fent memòria del passat, com en altres cançons com ara "Ja era fort", aquesta cançó podria ser perfectament del disc anterior *Atletes, baixin de l'escenari* per l'aire pop, però en el pont cap al final de la cançó juguen amb l'electrònica i la distorsió, amb l'inici aclaparador de la bateria. La temàtica es difumina, amb pinzellades difuses sobre l'assoliment de l'èxit. D'aquí ve el títol, que no ha de ser necessàriament l'amor.

"L'espectre de Maria Antonieta": Els barcelonins tornen a donar protagonisme a una dona

demonitzada per la cultura popular. Al tercer disc va ser **Yoko Ono** ("Ai, Yoko") i aquí és Maria Antonieta, reina de França i dona de Lluís XVI. És un retrat dur del personatge, que juntament amb altres espectres es riu dels mortals. Maria Antonieta s'allibera després de morir i per fi pot explorar els racons de la capital francesa, més enllà dels jardins del seu palau. Solemne, espectral i cerimoniosa, hi sobresurt la línia de baix. És la cançó més curta de l'àlbum, tot i que dura una mica més de tres minuts.

"BBVA": Només amb el títol ja queda clar que en aquesta cançó hi ha diners pel mig. Podria ser la història d'uns Bonnie & Clyde catalans, una parella de fugitius que després d'atracar un banc s'escapen cap a Europa. La base els acompanya en la fugida, constant i compassada. Però un dels dos té remordiments i els seus camins se separen. És una de les peces d'estètica més alternativa del disc, amb els teclats que també prenen protagonisme a "Avança, vianant" i poden recordar l'actitud de cançons com "Madder Red" de **Yeastayer** o "Baba O'riley" de **The Who**.

"Sabotatge": És el senzill de *Jo competeixo*, amb el seu respectiu videoclip, i sona a les radiofórmules des de fa setmanes. La tornada no és el vers més líric i agraït de **Manel**: diu '¿i no em posaré de genolls, i ja m'he posat de genolls', uns versos recitats que són marca de la casa. La peça ha estat analitzada del dret i del revés a les xarxes socials amb la connexió directa dels acords de la guitarra a la tornada en un clar homenatge a "You Can Call Me Al" del disc *Graceland* (Warner Bros Records, 1986) de **Paul Simon** que es va publicar ara fa trenta anys. Una estètica vuitantera -propera a **The Seihos**, l'altre grup del baixista Martí Maymó- i una noia que ha implicat el protagonista perjudicant-lo davant la llei.

"Avança, vianant": Una cançó serena que avança constant i on els teclats guanyen presència. No es pot definir en termes absoluts, ni positivisme ni pessimisme, ha de ser valorada per cadascú. El futur és incert, i amb el present s'ha de passar pàgina, sense rancor, però potser amb una mica de resignació.

"Jo competeixo": És una d'aquelles cançons que fan que **Manel** sigui **Manel**, i potser per això l'han escollida per batejar el disc. És la peça més llarga, té una durada de més de vuit minuts, i la melodia és com un mantra, el coixí d'una trama que també desenvolupen amb el recurs del recitat, i en directe potser jugaran amb això i hi incorporaran nous versos i es deixaran endur per la improvisació. És una reflexió personal al voltant de la bellesa, tan subjectiva i que tothom mira d'objectivar. Ja no només en l'àmbit musical, sinó en totes les disciplines artístiques, científiques i filosòfiques. Ha plogut molt des d'aquell 2008 en què van ser grup revelació de l'any; és una batalla amistosa però conscient, un joc dialèctic que s'adiu a "Captatio benevolentiae".